Fundația Sfânta Virginia – Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

www.noulierusalim.ro

www.noul-ierusalim.ro

208

Editura RO-EMAUS București 2013

92 + Noul Ierusalim

aprilie - mai 2013

Cuvântul lui Dumnezeu

Mi-e dor de om, de viaţa Mea în om Mi-e dor, şi vreau să-l fac pe om să simtă dorul Meu de el şi să-Mi spună şi el: *Mi-e dor de Tine, Doamne!*

O, omule, tu eşti dorul Meu cel lung. Uneşte-te cu Mine ca să-ţi spun cine eşti şi să-ţi pot spune că eşti locaşul Meu, viaţa Mea. Nu sta unit cu lumea şi cu duşmanii vieţii, căci spune adevărat vorba care spune prin cuvintele ei: *„Spune-mi cu cine te uneşti, ca să-ţi spun cine eşti“*. *pagina 16*

În acest număr:

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Intrării Domnului în Ierusalim, Duminica Floriilor

Ieşiţi întru întâmpinarea cuvântului Meu, voi, cei care vegheaţi înaintea Mea când glas din cer, ca de vânt şi ca de tunet coboară blând pe masa poporului Meu ca să se hrănească el din cer şi să nu piară prin cele de pe pământ, care iau omului mintea dinspre Dumnezeu.

Intru în Ierusalim. În mijlocul poporului cuvântului Meu intru cuvânt, iar slava cuvântului Meu adună aici toate puterile cereşti, oştirile toate de sfinţi şi de îngeri şi toată firea văzută şi nevăzută a facerii lui Dumnezeu, căci grăieşte Domnul cuvântul Său şi adunare cerească adună, şi e desăvârşită ascultarea între cei din cer în jurul cuvântului Meu când Eu grăiesc poporului Meu pe pământ.

Iată, celui ce crede în cuvântul Meu, în glasul gurii Mele, nu-i trebuie numai credinţă, ci multă statornicie apoi, iar statornicia este hrănită de dragostea faţă de Mine a celui ce vine să fie al Meu apoi. Ruşine mare va avea înaintea Mea şi înaintea oştirilor cereşti cel care a venit crezând şi a plecat apoi disprețuind şi lovind înapoi pentru ca să-şi arate el nevinovăţia în faţa celor ce-l văd că pleacă

de lângă Dumnezeu, de lângă glasul cuvântului Meu, care se revarsă râu al vieţii ca să adape peste tot şi ca să-l găsească pe el cei scrişi să fie şi să creadă, chiar dacă apoi se duc şi Mă prigonesc ca Pavel apostolul mai înainte să Mă descopăr lui în slavă şi să-i opresc râvna cea vătămătoare, pe care nu şi-o înţelegea singur, şi de care apoi îi era ruşine. Ruşine mare vor avea înaintea Mea şi a sfinţilor Mei şi a oamenilor, ruşine vor purta pe faţă cei care Mă prigonesc acum, după ce au stat la masă cu Mine crezând şi iubind şi umilindu-se ei pentru slava Mea. O, ferice celui ce vine şi intră cu poporul Meu şi se îmbracă cu lucrarea statorniciei şi a iubirii de Dumnezeu, dar neferice este celui ce se duce apoi de la Mine crezând că Eu voi fi cu el pe unde el va merge, dar Eu am spus că în lume nu Mă mai duc, decât cu toiagul certării, şi stau în mijlocul poporului Meu şi cuvintez tot cuvântul Meu peste credinţă şi peste necredinţă şi intră peste tot cuvântul Meu şi lucrează el, şi apoi judecă el pe cei ce-l dau la spate, căci aşa va fi, cum Eu am spus. Când voiau elinii să Mă vadă în ziua intrării Mele în Ierusalim Eu le-am trimis lor vorbă prin ucenici că dacă-Mi sluşeşte cineva, să vină după Mine, şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu, şi Tatăl Meu îl va cinsti pe el. Intrasem pe mânzul asinei în Ierusalim şi-Mi era sufletul apăsat şi am zis Tatălui: *«Mântuieşte-Mă, Tată, de ceasul acesta, dar Eu pentru ca să ajung la ceasul acesta am venit, iar acum preamăreşte numele Tău!»*, şi glasul Tatălui a grăit din cer şi a zis: *«L-am preamărit şi iarăşi îl voi preamări»*. Cei din norod se întrebau ce a fost: Tunet? Vorbe de înger au fost? Dar Eu le-am zis lor: *«Nu pentru Mine, ci pentru voi a grăit acest glas, şi dacă cineva aude vorbele Mele şi nu le păzeşte nu Eu îl judec, că n-am venit să judec, ci să izbăvesc lumea, dar cine nu primeşte cuvintele Mele are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am grăit, acela îl va judeca în ziua cea de apoi, căci Tatăl M-a trimis, şi El Însuşi Mi-a dat poruncă ce să spun şi ce să grăiesc»*.

Iată, fiilor credincioşi cuvântului Meu, trebuie credinţă statornică, măi fiilor, căci altfel omul se pierde şi se duce de unde a venit, se duce în lume după ce iese din ea ca să vină după Mine cu crucea sa. O, fiilor, cine pleacă din poporul cuvântului Meu cel atât de aproape de voi, pleacă din Dumnezeu. Să fie credinţă mare pentru ceea ce spun, că vă spun cuvânt de ajutor ca să ştiţi că nu oricum şi oriunde pot Eu fi cu cel ce vine şi pleacă apoi ca să fie tot cu Mine, după cum îşi zice el când se trage de lângă Mine. O, puteau apostolii Mei să spună că pleacă în altă parte, în ale lor sau în ale oamenilor ca să-Mi slujească ei în alt fel, din altă parte sau de lângă ai lor după trup? Dacă Iuda s-a tot păstrat lângă ai săi şi lângă cei potrivnici Mie, a mai rămas el, a mai rămas cu Mine? Dar ce s-a petrecut cu el apoi, e puţin pentru ca să fie înţeles că nu oriunde puteau ucenicii să fie cu Mine? O, slujirea cea pentru Mine este acolo unde sunt Eu, căci am spus în ziua de Florii: *«Dacă-Mi slujeşte cineva, să vină după Mine, şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu şi Tatăl îl va cinsti pe el cu statul lângă Mine, cu locul său lângă Mine»*. Iată, unde sunt Eu am spus, nu în altă parte, căci în altă parte îşi slujeşte sieşi omul, nu Mie, şi mai ales când alege el să plece de sub sarcina Mea.

O, ce măreaţă este slujirea lângă lucrarea cuvântului Meu dacă-i place de Mine celui ce vine! Nu se poate vedea cu ochiul trupului această măreţie, dar plata celor ce-Mi slujesc aproape este chiar această măreţie, chiar când timpul merge încă, nu numai când timpul se va opri ca să fie Dumnezeu apoi în locul timpului. Şi încă o taină vă spun: Trebuie vioi să fie în timpul slujirii cei ce-Mi slujesc. Nu cu faţa tristă să fie ei, nu cu inima tristă şi golaşă de har, că e măreaţă slujirea lângă Mine şi trag la ea îngerii şi privesc şi slujesc cu bucurie lângă cei aleşi pentru această măreţie. O, nu căutaţi după ea cu ochiul şi cu inima, ci cu credinţa, măi fiilor. Eu nu vă duc cu vorba, o, fiilor. Nu este aşa cum

spun cei cu sufletul pribeag că voi sunteţi duşi cu vorba. O, de-ar fi şi ei duşi cu vorba aşa cum sunteţi voi! Sunt din cei ce au venit şi au stat, şi au plecat apoi de lângă Mine şi de lângă voi şi spun că şi-au pierdut timpul şi rostul, dar acum ce cinste şi ce rost au dacă au plecat, şi cui dau ei rostul lor? Ba, din contra, vor da aceştia răspuns pentru timpul cât au stat lângă crucea Mea şi M-au părăsit apoi şi, iată-i, se duc la preoţii din lume după răcoare, dar nu mai găsesc ei pe nicăieri ceea ce au avut.

O, fiilor, nimic mai greu nu vă va judeca pe voi decât statul faţă în faţă cu voi înşivă în ziua cea de apoi dacă M-aţi părăsi acum, căci vremea credinţei şi a nădejdii şi a dragostei cu care aţi stat cu Mine atâta vreme, acestea v-ar judeca pe voi de păcatul lenei sufleteşti, căci sufletul nu vi l-aţi îngrijit, ci numai mintea, care-l scoate pe om de la Mine după ce duhul indignării, frate cu trufia, v-ar plămădi vouă o altă fiinţă, urâtă la suflet şi plăcută diavolului cel urât şi atâta de urât.

Iată, taină vă spun vouă pentru biruinţa prin dragoste: Aveţi grijă de ceilalţi, mereu de ceilalţi fiecare din voi, şi nu de voi să aveţi grijă, căci cine ascultă aşa, nu moare niciodată, nu piere de lângă Mine şi de lângă slujirea Mea, iar dacă aveţi grijă de voi vă faceţi urâţi celorlalţi şi Mie, căci duhul frăţiei cereşti şi creştineşti are simţ înalt, simţ adânc, fiilor. O, dacă nu căutaţi în toată clipa să fiţi cu bucurie plăcuţi celor din jur, ce pretenţie ar fi să mai aveţi, şi de ce aţi mai fi nemulţumiţi între ei? Atunci, din contra, vă trebuie umilinţă mare, trezire mereu spre umilinţă, grijă mare ca să nu vă biruiască satana cu gânduri îngâmfate şi mai mult, cu duhul nemulţumirii şi al deznădăjduirii apoi de voi înşivă, căci piere atunci dragostea din voi şi îşi face loc întunericul de la lipsa dragostei, de la lipsa de Dumnezeu din voi.

O, să nu vă faceţi rost de nemulţumiri faţă de fraţi, fiilor. Prin tot felul de împrejurări prin care trecem, voi nici în gând să nu vă şoptiţi ca să vă trageţi în lături de lângă Mine, din locurile Mele cu voi, căci şi gândul numai, chiar şi gândul fără de cuvânt rostit îl bucură pe satana şi mult îl bucură, şi stă el apoi la pândă să găsească prilej cumva şi să împlinească şi să vă cadă din cinstea cea de la Tatăl şi să vă ducă în prăpastia în care Eu, Domnul, M-am băgat după voi ca să vă scot şi să vă scutur de toate murdăriile şi uscăturile şi să vă vindec zgârieturile şi să vă dau apoi hăinuţă de masă cerească şi să vă aşez cu Mine la masă, fiilor. O, nu e greu cu Mine ori prin ce am trece, dar e greu fără Mine, e greu pentru cel ce pleacă, e greu şi pe pământ, e greu şi apoi, căci va sta el atunci faţă în faţă cu cuvântul Meu, pe care l-a crezut.

O, nimic să nu vă pară greu, nici măcar pe voi înşivă când nu puteţi să fiţi la timp de ajuns de umiliţi pentru greşalele voastre sau pentru alţii care greşesc. Mai bine e să greşiţi lângă Mine decât departe de Mine, că Eu aici am alifie, am iubire şi vindecare pentru greşale, dar în lume Eu nu sunt, nu pot să Mă duc acolo după voi, nu pot, ci doar vă strig înapoi şi plâng de jale şi de durere când diavolul se bucură de pe urma celui ce pleacă de lângă Mine.

O, fiilor, păcatul îl scoate pe om de la Dumnezeu. Pe cel ce nu se mai poate umili îl scoate acest păcat de la Mine. Vă învăţ pe voi statul lângă Mine şi iată cât de înalt vă învăţ! Staţi cu înţelepciune împotriva diavolului, care ar da să vă scoată de la Mine, că aveţi pildă pe cei pe care diavolul i-a biruit şi s-au lăsat ei smulşi de el.

O, fiilor, feriţi-vă mult de omul care are putere să nimicească în voi credinţa. Cunoaşteţi-l după fapte, după mersul vieţii lui, după nedragoste, fiilor. Vă învăţ cu putere, fiţi vioi, fiţi calzi cu inima şi cu cuvântul, fiţi mereu cuvânt şi fiţi dăruitori de bucurie şi cu bucurie, şi nimic să nu vă despartă pe voi unii de alţii, de Mine şi de fraţi, măi fiilor. Amintiţi-vă de Mine cum M-am predat Eu voinţei omului în grădina Ghetsimani, din care M-au luat oamenii lui Caiafa pentru răstignirea Mea şi cum am avut Eu grijă atunci de ucenici ca să-i ocrotesc pe ei de pierzare, şi-Mi era inima vioaie înaintea lor, chiar dacă apăsarea Îmi era mare, dar Eu pentru acel ceas venisem de la Tatăl între oameni.

O, aveţi grijă de statul în rădăcină, fiilor, că aiurea dacă staţi cu fiinţa voastră vă uscaţi, măi fiilor. Fiţi înţelepţi pentru ceea ce vă spun acum. Nu vă otrăviţi singuri seva prin care voi staţi întru Mine, căci scris este: *«Pe căpetenia poporului tău să n-o huleşti, să n-o grăieşti de rău»*, iar voi învăţaţi să staţi în viţă, căci mlădiţa fără de viţă se usucă şi merge la foc. Vă învăţ pe voi, cei rămaşi cu Mine, căci cei ce n-au învăţat aşa n-au mai stat în viţă şi

n-au mai rămas cu Mine. V-am învăţat şi între voi prin cei ce vă veghează viaţa voastră cu Mine, şi vă pomenesc şi cu gura Mea această povaţă. O, aveţi grijă să staţi în rădăcină, căci cei ce n-au stat au căzut din Dumnezeu, pentru că au grăit de rău între ei pe cei de la Mine aşezaţi între Mine şi popor, şi cu care Eu Mă sprijin ca să-Mi aşez în carte cuvântul când el se revarsă din nori, pe vânt purtat peste grădiniţa Mea de cuvânt, şi purtat apoi din loc în loc spre cei ce se hrănesc cu Dumnezeu, ca să fie şi ei apoi ai Mei, asemenea Mie cu viaţa lor, cu iubirea lor, numai să nu hulească ei chiar şi fără să-şi dea seama de acest păcat, pe care l-au făcut toţi cei după care azi Mă uit cu jale şi plâng şi veghez cu toate puterile cereşti împotriva săgeţilor trimise cu răutate înapoi şi cu necredinţă dinspre ei spre cei purtaţi de Mine la sânul Meu şi mult vegheaţi acum, când necredinţa lucrează pe pitite din întuneric, dar Eu, Domnul, stau de veghe şi sunt Cel Atotputernic. Amin.

Nu stau mult în cuvânt, dar binecuvintez cu dragoste părintească lucrul mâinilor voastre pentru slava Mea cu voi, fiilor, că voi lucraţi din greu la lucrul care trebuia demult, demult să fie aşezat spre vederea întreagă a săvârşirii lui. Cu cei credincioşi Îmi este uşor şi pot să lucrez, iar voi vegheaţi să fiţi credincioşi, fiilor. Praznicul intrării Mele în Ierusalim îl sărbătorim, şi iată cuvânt de slavă la voi ca să vă întărească pe voi pentru slava Mea, şi nu uitaţi că este scris în Scripturi despre cei ce se încred în Domnul că sunt ca muntele Sionului, şi nu se va clătina în veac cel ce locuieşte în Ierusalim, că munţi sunt împrejurul lui, şi este Domnul împrejurul poporului Său, de acum şi până în veac, şi că Eu nu voi lăsa toiagul necredincioşilor peste soarta celor drepţi cu credinţa, ca să nu-şi întindă drepţii întru fărădelegi mâinile lor, iar voi să ziceţi Domnului: *Fă bine, Doamne, celor buni şi celor drepţi cu inima, iar pe cei de pe căi nedrepte ajută-i şi pe ei să scape de lucrarea fărădelegii şi de plata ei. Amin.*

Şi acum Eu, Domnul, rostesc peste tine, pace ţie, Israele nou, pace ţie, Ierusalime, Ierusalime nou, popor al cuvântului Meu cel de ieri şi cel de azi! Amin, amin, amin.

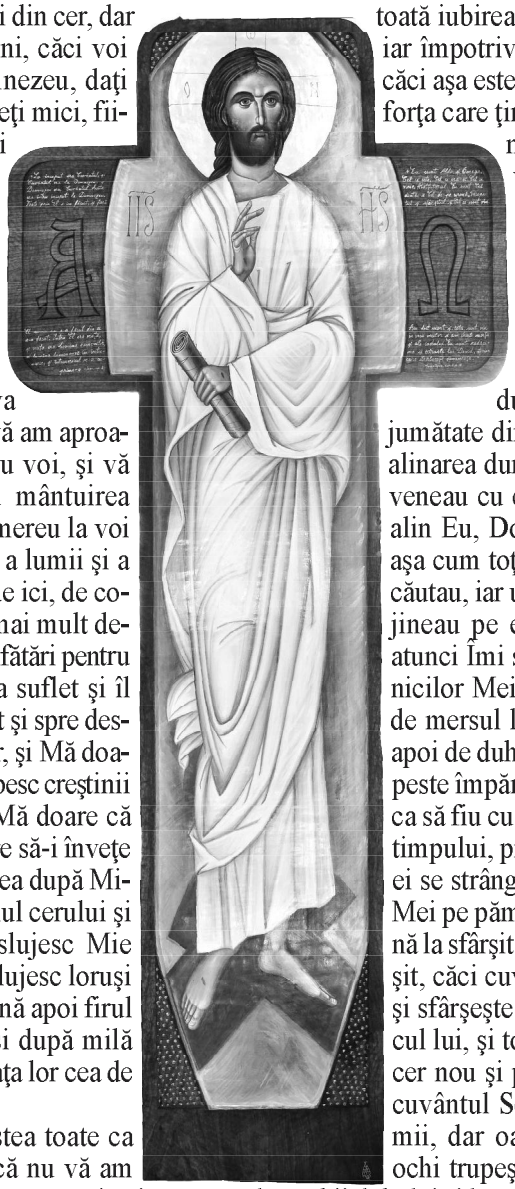
15/28 aprilie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Învierii Domnului

Ajunşi aici, la praznicul Învierii Mele, Eu şi cu voi, Eu şi cu toţi cei din cer, cele de pe pământ şi cele din cer, vă spun vouă acum, în grăirea Mea cea de azi, grăirea ucenicilor şi a uceniţelor Mele acum două mii de ani după ce Eu, Domnul, trecând prin cruce şi prin moarte pe cruce, durere neînchipuită a duhului Meu şi a tot duhul cerului, dar şi bucuria biruinţei Mele asupra diavolului cel bătrân de cinci mii de ani atunci, vă spun Eu, Domnul Iisus Hristos, vestea care a mers din gură în gură atunci spre durerea şi spre încordarea celor ce M-au răstignit, vă spun: *„Hristos a înviat!“*.

O, poporul Meu, o, micuţul Meu Ierusalim nou, îţi aduc ţie dintre cei din cer salutul învierii Mele: *„Hristos a înviat!“*. Nu te am decât pe tine. Să Mă crezi ce-ţi spun, fiule Ierusalime. O, caută în toată clipa să fii numai al Meu, numai cu Mine, că numai pe tine te am pe pământ. Când cei de pe pământ mari cu rangul bisericesc sau cărturăresc aud cele ce-ţi spun Eu acum, îi apucă mirarea şi răutatea de suflet, dar Eu când spun cuvânt ştiu ce spun. Toţi cei mari cu credinţa, cu inima şi cu fapta creştinească îşi văd de ale lor şi de ale mântuirii lor după tot ce zic ei că fac, dar cu tine nu este tot aşa, măi poporul Meu. Pe tine te-am ales dintre oameni ca să te aşez la masă de cuvânt cu Mine şi să fii tu voia Mea între pământ şi cer şi să-Mi împarţi cuvântul peste pământ, cuvântul facerii celei noi, fiule, că am de aşezat cer nou şi pământ nou între cer şi pământ, precum scrie în Scripturi să fac, şi să fie acestea apoi, şi trebuie să am popor aproape, eliberat de griji şi dat Mie cu totul, că Eu port cu tine multe griji pentru biruinţa Mea peste pământ, iar tu eşti mititel şi eşti puţinel la număr, că nu trag creştinii de pe pământ sub crucea Mea, că o au pe a lor de dus, iar crucea Mea de azi este grea, şi voi nu mai aveţi timp de voi, şi ce frumos este aceasta, să uite omul de sine şi să se dea Mie cu totul şi multului Meu greu şi să trăiască el aşa, şi nu ca toţi creştinii care-şi fac loruşi ceea ce găsesc de cuvi-

inţă pe calea lor creştinească aşa cum este ea privită de ei şi aşa cum merg toţi cei care nu ştiu îndeajuns ce înseamnă Dumnezeu cu oamenii pe pământ şi ce înseamnă să-I slujească lui Dumnezeu omul. Creştinii cer mereu la Dumnezeu de toate, de toate de pe pământ şi din cer, dar voi sunteţi altfel de creştini, căci voi nu cereţi, ci daţi lui Dumnezeu, daţi truda voastră toată, şi sunteţi mici, fiilor, şi sunteţi neputincioşi de cele de pe pământ, de vreme ce nu munciţi pentru voi la stăpân ca toţi oamenii, căci voi trudiţi în via Mea, în lucrarea Mea, întru venirea Mea trudiţi cu Mine, măi fiilor. O, nu cumva să vă pară că altceva şi altfel trudiţi. Eu pe voi vă am aproape pentru Mine, nu pentru voi, şi vă am apoi aproape pentru mântuirea multora, fiilor, că Eu vin mereu la voi cuvânt de naştere din nou a lumii şi a omului, şi aşa Îmi strâng de ici, de colo iubitori de Dumnezeu mai mult decât iubitori de trup şi de desfătări pentru trup, desfătări care suie la suflet şi îl robesc apoi pe el spre păcat şi spre despărţire de Dumnezeu, fiilor, şi Mă doare, şi Mă doare că nu Mă iubesc creştinii şi oamenii, măi fiilor, şi Mă doare că n-au peste ei cârmuitor care să-i înveţe lepădarea de sine şi căutarea după Mine apoi, că Eu sunt Stăpânul cerului şi al pământului şi nu-Mi slujesc Mie creştinii şi oamenii şi îşi slujesc loruşi ziua şi noaptea, şi-şi termină apoi firul vieţii şi doresc după rai şi după milă de la Dumnezeu pentru viaţa lor cea de veci apoi.

Vă spun vouă acestea toate ca să Mă credeţi îndeajuns că nu vă am decât pe voi, şi să creadă aceasta şi cei ce se cred aproape de Dumnezeu cu viaţa şi cu faptele şi cu alegerea lor şi cu înţelepciunile lor, dar aproape de Mine îi este greu omului, îi este prea greu. O, cine acum două mii de ani a fost aproape de Mine în durerea Mea cea mai grea? N-a putut nimeni să îndure cu Mine tot ce am avut de purtat şi de trecut, dar am avut iubire mare şi veghe mare pentru Mine pe uceniţele Mele, pe cele ce nu mai aveau nimic de făcut decât să-Mi ţină urma şi să-Mi dea toată iubirea lor, toată, fiilor, tot dorul lor, iar împotriva lor nu s-a adus împotrivire, căci aşa este în iubirea cea întreagă, ea este forţa care ţine departe orice putere potrivnică, orice gând satanic, şi s-a văzut aceasta atunci. Iar pe ucenicii Mei i-am pus Eu la adăpost, i-am pus prin cuvânt rostit peste ei şi peste cei ce ar fi dat să-i caute pe ei pentru numele Meu, şi i-am păstrat pentru mărturia învierii Mele după statul Meu cu ei trei ani şi jumătate din loc în loc pe pământ pentru alinarea durerilor de peste tot de pe unde veneau cu cei mult neputincioşi ca să le alin Eu, Domnul Iisus Hristos, durerile, aşa cum toţi cei suferinzi Mă ştiau şi Mă căutau, iar uceniţele şi toţi cei care le sprijineau pe ele pentru slava Mea cea de atunci Îmi slujeau cu osârdie Mie şi ucenicilor Mei şi aveau grijă mare şi mereu de mersul lucrului Meu peste pământ, şi apoi de duhul mărturisirii peste oameni şi peste împăraţi, căci Eu M-am dus la Tatăl ca să fiu cu ei de lângă El până la sfârşitul timpului, precum le-am promis, iar acum ei se strâng toţi lângă voi, fiilor de azi ai Mei pe pământ, şi sunt cu ei lângă voi până la sfârşit şi, iată, mai mult acum, la sfârşit, căci cuvântul Meu aşează şi lucrează şi sfârşeşte orice început şi îl ridică la locul lui, şi toate sunt tainice şi se lucrează cer nou şi pământ nou, şi nu e mincinos cuvântul Scripturii facerii din nou a lumii, dar oamenii pământului au numai ochi trupeşti şi minte pământească, căci ochii duhului şi locaşul lui, mintea, nu vor oamenii să le dea lui Dumnezeu şi să le facă Domnul pe ele după chipul şi asemănarea Sa ca să-L vadă ei pe Domnul şi să meargă după El apoi aşa cum mergeţi voi.

Iată, se naşte omul din păcat şi trăieşte zadarnic pe pământ şi-l doare apoi pe vecii că n-a înţeles prin toate pe Dumnezeu, pe Cel ce a făcut cerul şi pământul şi pe om apoi pentru această facere, măi fiilor. Şi dacă am grăit vouă, le grăiesc acum şi fiilor pământului şi le spun şi lor urarea învierii Mele.

O, fii ai oamenilor, o, copii ai pământului, Hristos a înviat! Eu Însumi, Eu, Domnul, Eu vă aduc salutul învierii Mele. Luaţi aminte, o, luaţi aminte că Domnul a făcut la început cerul şi pământul şi a dat pământul moştenire oamenilor, dar cerul, cerul cine-l moşteneşte? O, cine moşteneşte cerul, fii ai pământului? Dacă n-ar da cerul, ar avea viaţă pământul şi oamenii de pe el şi toată facerea care slujeşte vieţii oamenilor pe pământ? O, luaţi aminte de unde vine viaţa pe pământ. De pe pământ vine moartea peste oameni, dar din cer vine viaţa. Vă chem cu dor, vă strig cu jale, căutaţi-vă viaţa în cer, că din cer este viaţa, şi iată, se face cuvânt peste voi viaţa, căci scris este în Scripturi că la început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul, şi Acesta era întru început la Dumnezeu şi toate printr-Însul s-au făcut, şi întru El era viaţă. O, Eu eram Cuvântul, şi dintru început eram la Dumnezeu, şi toate prin Mine s-au făcut, şi întru Mine era viaţă şi am dat viaţă facerii după ce am rostit cuvânt să se facă ea cer şi pământ, şi iată-Mă după două mii de ani de la învierea Mea dintre cei morţi rostind peste pământ acum: *Hristos a înviat!*, căci acum două mii de ani am venit pe pământ şi M-am făcut Fiul Omului şi am stat treizeci şi trei de ani între oameni, iar la sfârşit, după ce am stat cu ucenicii Mei trei ani şi jumătate, M-am lăsat apoi spre moarte pe cruce ca să pun la loc ceea ce omul a stricat în rai acum şapte mii de ani şi să-i dau lui prilej să se lase de păcat şi să se întoarcă la Dumnezeu, la Cel îndurerat după el, la Făcătorul lui, căci omul M-a părăsit de tot, şi încă din rai M-a părăsit.

Cu raiul vin după voi şi vă chem în taina lui şi vă ajut să iubiţi viaţa şi să părăsiţi boldul morţii, căci păcatul este moarte, o, fii ai pământului. Dar acum vin şi vă dau cerul moştenire dacă veţi vrea să Mă ascultaţi pe pământ, căci şi Eu am stat pe pământ, dar am ascultat întru totul de Tatăl Meu Dumnezeu, iar voia Mea era voia Lui, nu a Mea, şi am fost Fiul Tatălui Meu, că n-am ieşit dintru El pe pământ, ba L-am purtat în Mine de-a pururi precum El M-a purtat întru El, iar Eu am lucrat lucrarea Lui.

A murit Fiul Domnului, Fiul cerului a murit pentru voi acum două mii de ani, o, fii ai oamenilor, dar a înviat Domnul a treia zi şi S-a dat vouă Mântuitor. O, trăiţi şi voi înaintea Mea aşa cum am trăit Eu înaintea Tatălui făcând toată voia Lui, toată lucrarea Lui, şi nu veţi trăi zadarnic pe pământ dacă veţi asculta aşa. O, sculaţi-vă! Oricât aţi fi de păcătoşi Eu am putere de la Tatăl să iert, să şterg păcatele voastre şi să vă dau veşmântul învierii Mele, trupul şi sângele Meu, ca să fiţi vii apoi mereu, mereu, căci întru Mine este viaţă, o, fii ai pământului, dar faceţi-vă fii ai cerului pe pământ aşa precum am fost Eu, iar când pământul va intra la facerea lui cea nouă se va da vouă cerul cel nou de moştenire, iar în cer sfinţii toţi şi îngerii toţi stau şi aşteaptă să vină şi să moştenească cei mântuiţi, cei ce cheamă pe Domnul, căci scris este: *«Între cei mântuiţi vor fi numai cei ce cheamă pe Domnul»*. Amin.

O, în duminica aceasta a praznicului Învierii Mele, în ziua întâi a săptămânii te chem la înviere, te chem, neam român. O, ridică-te! Te chem cu dor, şi tainic rostesc peste tine cuvântul Meu. Ridică-te, o, ţara Mea de venire a doua oară de la Tatăl pe pământ la oameni! Când am făcut la început cerul şi pământul am zis cuvânt, şi ele s-au făcut şi s-au arătat şi s-au aşezat la locul lor. Acum, la sfârşit, rostesc cuvânt peste tine şi zic: Fă-te cer nou şi pământ nou, o, neam român, căci pe glia ta am semănătura cuvântului Meu, cuvântul gurii Mele, care vine pe şoapta vântului, purtat de norii slavei Domnului, şi vine la tine ca să te ridice, o, ţara Mea de azi. Am pe vatra ta grădiniţa cuvântului Meu, unde Eu cobor pe loc pregătit Mie ca să vin şi să cuvintez de pe tron şi să cârmuiesc cu toiag de fier neamurile pământului, precum este scris să împlinesc. O, deschide-te şi primeşte venirea Mea! Hristos a înviat, îţi spun Eu, Domnul, ţara Mea cea de azi, îţi spun şi azi, îţi spun şi mâine, iar apoi tu să înveţi să moşteneşti cerul şi să moştenească sfinţii cerului pe pământul tău şi să se facă cer pământul tău, pentru cei din cer biserică cerească pe pământ. O, vino în ajutorul Meu, în ajutorul Domnului Dumnezeului tău, că nu în Ie-

rusalim M-am dus dacă am venit, ci la tine am venit şi în tine petrec, şi rostesc cuvântul cel de la început al facerii celei noi, chiar dacă neamul creştinesc merge mereu la Ierusalim pentru cele ce găseşte acolo despre trecerea Mea pe acolo acum două mii de ani când nu M-a primit Ierusalimul, şi iată, şi acum ca şi atunci urmele Mele mărturisesc acolo spre judecata celor ce n-au crezut atunci şi a celor ce nu cred azi venirea Mea cea de atunci şi cea de acum, care este scrisă în Scripturi să fie acum. Şi precum acum două mii de ani am venit că era scris să vin, tot aşa şi azi, vin că este scris să vin, vin şi-Mi împlinesc venirea şi cuvântul venirii Mele şi tainic pregătesc facerea cea nouă: cerul cel nou şi pământul cel nou, şi iată, Îmi pregătesc moştenitori, iar pe tine te chem prelung, o, ţara Mea de dor, că dor Îmi e de tine, şi de două mii de ani Mi-e dor; Mi-e dor de când Tatăl Savaot a hotărât să am pământul tău de sprijin şi de slavă pentru a doua Mea venire, fiindcă Ierusalimul M-a alungat din mijlocul lui, iar cei de azi sunt acolo fiii celor ce M-au răstignit.

O, pace ţie, ţara Mea, România Mea! Pământul tău este al Meu. Pe el am Eu aşezată taina venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârşit de timp, şi nu voiesc, o, nu voiesc ca neamul de pe tine să Mă alunge precum Ierusalimul M-a alungat, după ce atâta am strigat ca să-l adun ca pasărea pe puii ei, dar el n-a voit, şi M-a alungat din mijlocul lui şi M-a dat de la el.

O, pace ţie, pământ al slavei Mele de sfârşit de timp, pământ român, dorul Meu cel de două mii de ani, şi iată, am peste tine slava Mea şi pe poporul cuvântului Meu cel de azi peste pământ şi tronul Meu, iar râul Meu de cuvânt, care curge din tronul Meu, să-ţi spele faţa, să-ţi spele glia şi să fii tu slava Mea, precum slava ta sunt Eu, Eu şi cuvântul Meu în mijlocul tău. Amin, amin, amin.

22 aprilie/5 mai 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din ziua a doua a Sfintelor Paşti, şi sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

E zi de Paşti, e ziua Mea de Paşti, zi de aducere-aminte a Mielului lui Dumnezeu, căci M-am lăsat ca un miel spre jertfă sângeroasă şi M-am făcut hrană pentru om, Miel de Paşti, precum mielul se lasă spre jertfire ca să fie aşezat apoi pe masă spre a fi mâncat de cel care-l jertfeşte pe el.

S-a făcut Dumnezeu Miel de Paşti şi S-a dat omului spre mâncare, şi e prea puţină tresărire în inima omului când el se apropie ca să Mă ia şi să Mă mănânce, căci Eu după ce M-am lăsat spre jertfire s-a împlinit cu Mine cuvântul Meu spus peste ucenici cu o zi înainte de răstignirea Mea, căci le-am spus lor: *«Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul şi sângele Meu, care se frânge pentru voi şi se varsă pentru voi ca să fie iertate păcatele voastre».*

Petrec zi de Paşti în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu. Te am al Meu şi te numesc al Meu în mijlocul neamului român şi stau cu tine la masă de cuvânt, iar tu Îmi pui în sfeşnic această făclie ca să lumineze ea şi Îmi dai spre împărţire cuvântul. Iată, te am al Meu, şi în toată lumea merge glasul cuvântului Meu de pe masa ta, căci din mijlocul tău el îşi face cale spre toţi oamenii de pe pământ şi bate la uşa lor ca să i se deschidă şi să intre şi să lumineze, iar în zi de Paşti, Eu, Domnul, spun tuturor celor de pe pământ salutul învierii Mele: Hristos a înviat!, şi această salutare este cuvânt de bucurie, de vestire a învierii şi aduce bucurie acest cuvânt.

Eu, Domnul, Mă bucur când fac voia omului, Mă bucur de bucuria lui, că el se bucură când îi fac voia după cum Îmi cere el în ruga lui, iar Eu împlinesc voia lui ca un Dumnezeu plin de bunătate. O, aş vrea şi Eu să Mă bucur de la om. Aş vrea să facă şi el voia Mea şi să se bucure şi el de bucuria Mea aşa cum Mă bucur Eu de bucuria lui când Eu fac voia lui după cererea lui. O, câtă bunătate îi trebuie omului pentru aceasta! E de ajuns să fie el după firea lui plin de bunătate şi, gata, Îl şi iubeşte pe Dumnezeu, Îl şi simte, Îl şi bucură apoi, dar dacă el nu are bunătate nu poate să-L bucure pe Domnul, şi nici pe om. Cel plin de bunătate se lasă pe sine şi se dă celorlalţi în toată clipa

după voia lor, nu după cum şi după când vrea el să se dea. Unul ca acesta nu apasă sufletul nimănui, ci e atent şi se apleacă mereu să bucure sufletul omului şi să nu întristeze pe nimeni niciodată, căci bunătatea nu poate altfel.

O, aş vrea să Mă bucur şi Eu de bunătatea omului, de bucuria pe care el Mi-ar face-o. Eu M-am lăsat Miel de junghiere ca să-l bucur pe om, ca să iau sarcina de pe el şi să nu-l mai apese pe el sarcina lui, căci păcatele omului sunt sarcina lui cea grea, dar cine să-i spună lui cât îşi măreşte el această sarcină punând mereu peste ea? Când am văzut că omul nu gândeşte câtă sarcină are peste el de la păcatul mereu săvârşit, am venit de la Tatăl din cer şi M-am aşezat sub sarcină grea, sub crucea grea, pusă pe umerii Mei de poporul iudeu şi M-am lăsat spre moarte ca să plătesc dezrobirea de sub păcat a omului, să iau sarcina de pe om, că după ce omul a pierdut raiul s-a răzbunat pe el ceata lui Lucifer şi l-a băgat sub sarcină, căci cel mai greu păcat este să se despartă omul de Dumnezeu, iar omul s-a despărţit de Dumnezeu prin semeţie, prin dorul lui de mărire, şi de atunci toţi oamenii se apasă unii pe alţii şi-şi fac loc unii peste alţii şi cad unii sub alţii în lupta aceasta, căci n-au bunătate. Măcar prin cuvinte, şi tot se răstoarnă om pe om, se războieşte om pe om şi se umple de îngâmfare unul împotriva altuia, iar altfel omul nu mai poate.

O, cine între oameni mai poate fi frumos între cer şi pământ? Pe cine-l mai călăuzeşte duioşia şi blândeţea şi bunătatea de a nu apăsa pe nimeni cu vreo durere sau cu durere pentru durere?

În zi de Paşti, de Sfintele Paşti pun pe masă învăţătură dulce ca să-l ajut pe om să ia în el firea Mea, firea lui Dumnezeu, ca să fie frumos omul. Sufăr pentru om, sufăr de şapte mii de ani şi Mi-e dor de frumuseţea lui cea dintâi, căci l-am plămădit pe om după chipul şi asemănarea Mea, iar după ce el s-a îngâmfat pentru aceasta s-a făcut urât şi a pierdut frumuseţea, L-a scos pe Domnul din el şi a rămas el. L-a pierdut omul pe Dumnezeu şi nu-L mai poate afla, că n-are bunătate, n-are blândeţe, n-are duioşie omul. Dacă el zice că le are pe acestea Eu îi spun că le am Eu, nu el, şi îi spun lui că sunt Eu atunci când încerc în el să pătrund cu chipul şi asemănarea Mea şi să-i arăt ce a pierdut el, căci a pierdut omul odihna Mea în el.

O, de ce nu este omul odihnit? Pentru că Eu, Domnul, nu-Mi mai am în el odihna, nu mai am în el bucuria, căci omul stă el în el. Eu cu bucurie l-am zidit pe om când l-am zidit, şi toată facerea pe care am făcut-o prin cuvânt, cu bucurie am lucrat-o şi cu bucurie am dat-o omului, şi l-am aşezat pe el în mijlocul ei, căci fără bucurie pentru ea nu este bună nici o lucrare lucrată.

O, popor al cuvântului Meu, o, lucrează, fiule, cu bucurie tot ce lucrezi tu în numele Meu, căci omul nu s-a mai bucurat de Mine şi cu Mine după ce l-am zidit, după ce am pus Eu înaintea lui toată truda Mea, toată bucuria Mea când am zidit cu ea cerul şi pământul şi pe toate dintre cer şi pământ. O, nu este bună nici o lucrare dacă n-o face omul cu toată bucuria, cu toată puterea sufletului şi a trupului lui! Nu este bună nici credinţa în Dumnezeu dacă omul nu face pentru ea mult apoi spre mărturisirea ei.

Iată, s-a potrivit în zi de Paşti pomenirea celui mare între sfinţii mucenici, mucenicul Gheorghe, cel care a purtat pe fruntea sa bucuria biruinţei Mele asupra celor necredincioşi şi prigonitori ai neamului creştinesc din vremea aceea, după trei sute de ani de la venirea Mea pe pământ. Îmi soarbe cuvântul mucenicul Gheorghe. Îl am pe el de-a dreapta Mea la masa

de azi. Bucuria lui a fost mare pe pământ şi mereu mare ea. Mă purta în el cu toată credinţa, cu tot dorul, şi aceasta l-a ridicat pe el pe scaun înalt spre mărire între oameni, şi era frumos foarte, din pricina frumuseţii Mele în el. A venit apoi ziua să mărturisească el fiinţa Lui şi pe Cel locuitor în el cu frumuseţe cerească, pe Domnul Dumnezeul lui, căci făcea el parte din neamul creştinesc, din neamul lui Hristos. O, ce frumos a fost el în vremea mărturisirii lui cea pentru Mine! Strălucirea purtătorilor de Dumnezeu este mare înaintea celor mari cu mărire pământească pe pământ şi îi îngâmfă pe ei această strălucire, căci sunt trufaşi. Aşa a hotărât împăratul păgân al acelei vremi să-i stârpească pe creştini în chip sângeros, şi s-a sculat mucenicul Gheorghe, mare cum era el atunci peste oastea împăratului, şi s-a arătat creştin cu putere de mărturisire de pe scaun înalt, iar când a fost pus la chinuri le-a biruit pe toate şi a uimit lumea toată semnele lui Dumnezeu prin el, căci dragostea de Hristos era mare în mucenicul Meu şi a biruit ea semeţia cea împărătească şi a rămas în istorie biruinţa mucenicului Gheorghe şi s-a suit cu ea la cer şi ajută cu ea pe creştini, iar creştinii îl ştiu pe el în cer purtător de biruinţă şi se ajută cu el în numele Meu în toate ispitele lor, şi iată, fiilor, ce înseamnă puterea bucuriei în om.

— *O, voiesc, Doamne, voiesc să le grăiesc şi eu fiilor cuvântului Tău. E ziua mea de sobor între sfinţi şi e ziua Ta de Paşti şi trebuie să grăim despre bucuria Ta de la cei credincioşi Ţie. O, binecuvintează grăirea mea, Împăratul meu, că voiesc să spun celor ce vor asculta grăirea mea cea de azi că dacă Tu, Doamne, nu eşti bucuria omului mereu, mereu, omul este altceva, şi este chiar prigonitorul Tău. O, vai de viaţa din om fără Dumnezeu în ea şi pentru ea, fără bucuria cea pentru ea, căci Tu, numai Tu eşti bucuria vieţii omului, numai Tu, Doamne! Aveam în mine această bucurie cât am stat pe pământ. Ea strălucea în mine şi mă plăceau cei din vremea mea din pricina ei, şi m-au ridicat pe scaun înalt ca să conduc oastea împărătească, dar când a venit prigonirea creştinilor le-am arătat tuturor pe Cel ce trăia în mine bucurie şi frumuseţe, pe Tine, Doamne, de Care împăratul mă împila să mă despart pentru idolii lui cei mincinoşi. A tresărit atunci bucuria sufletului meu şi m-am sculat cu bucurie în vreme de necredinţă ca să-Ţi mărturisesc dumnezeirea, o, Doamne, şi creştea în mine bucuria aceasta, şi creştea în împărat împotrivirea odată cu mărturisirea mea cea pentru Tine şi l-am biruit pe el, l-am biruit cu Tine şi pentru Tine, că pe Tine eu Te-am ales, şi nu pe el, şi am rămas cu Tine pe vecii şi eşti Tu bucuria mea, de pe pământ şi până în cer ai fost şi eşti bucuria mea, căci orice lucrare pentru Tine trebuie lucrată cu bucurie, Doamne, şi să audă aceasta tot neamul creştinesc de pe pământ şi să se deprindă să fie frumos acest neam, căci frumuseţea este bucurie, iar bucuria este frumuseţe, o, Doamne al bucuriei sufletului meu.*

Vai de omul nemulţumit! Ce-l poate bucura pe unul ca acela? Nimic, nimic nu-l poate bucura, căci bucuria este virtute şi nu se poate ea împrumuta pe clipe şi pe doruri. Mulţumirea sufletului nu trebuie aşteptată din părţi, căci ea face parte din firea omului îndumnezeit, iar când îl vezi plângăcios pe un om, poţi crede că-L poate iubi el pe Dumnezeu? O, nu. Numai cel cu sufletul plin de bucurie Îl poate iubi mult pe Domnul, căci eu am avut averi nenumărate pe pământ, lăsate de părinţi, dar bucuria mea era Domnul, şi le-am lepădat pe ele ca pe praf, că n-am putut să părăsesc bucuria mea, pe Domnul sufletului meu, Care mi-a fost de ajuns, mereu de ajuns.

O, fii ai cuvântului lui Dumnezeu, să vă ajungă Domnul şi să vă fie de ajuns că lucraţi pentru El, pentru mărturisirea Lui. Cu bucurie mare şi multă să-I lucraţi Lui, chiar când vi se pare că e ceva prea neînsemnat ceea ce lucraţi, căci sufletul trebuie să fie mereu, mereu tot o bucurie, fiindcă Dumnezeu este sufletul din om. O, învăţaţi să daţi Domnului ceea ce nimeni nu-I dă. Daţi-I Lui loc şi bucurie în voi! Fiţi fiii bucuriei, fiţi plini de Dumnezeu mereu!

Neamului creştinesc de peste tot, de pe tot pământul, le spun şi lor tuturor: Fiţi plini de Dumnezeu, nu de voi înşivă! Domnul a făcut voia omului ca un Dumnezeu. Faceţi şi voi voia Lui şi voia fraţilor voştri ca să fiţi ca Dumnezeu. O, nu este bucurie fără Domnul. O, nu deznădăjduiţi în vreme de încercări şi de ispite. Eu le-am biruit, cu Domnul le-am biruit. Aşa şi voi să lucraţi, şi să vă bu-

curaţi lucrând pentru Domnul, iar altfel dacă veţi trăi pe pământ nu veţi fi creştini decât cu numele. O, înviaţi, înviaţi cu Domnul, iar eu de lângă El vă spun în zi de Paşti: Hristos a înviat!

O, Doamne, ce mare eşti Tu în zilele acestea în mijlocul neamului român, pe vatra căruia Tu Îţi paşti mieluşeii Tăi, pe fiii poporului Tău, pe care-i hrăneşti cu mult cuvânt!

O, neam român, ce mare comoară are Domnul pe glia ta! Ce mare lumină, pusă în sfeşnic ca să te lumineze şi ca să vezi! O, ce vei face tu dacă dai la spate strigarea Domnului, iubirea Lui cea multă, care strigă pe uliţe ca să se audă ea?

O, Doamne, binecuvintează cu credinţă mare neamul român! O, Doamne, fă semne şi minuni pentru credinţa acestui neam! O, Doamne, caută din cer şi vezi şi cercetează via aceasta şi o desăvârşeşte pe ea pentru numele Tău, că poţi să faci aceasta! O, Doamne, fă-i pe români să Te aibă bucurie a lor numai pe Tine şi numai Tu să le fii lor Dumnezeu, iar idolii şi toate plăcerile şi desfătările cele pentru ele să iasă din această cetate, că-i ţara Ta ţara română şi ai masa nunţii Tale în ea şi stai la masă şi chemi şi aştepţi să vină la masă neamul român, iar eu Îţi doresc această bucurie, doresc să facă neamul român voia Ta, o, Doamne. Amin.

— Amin, amin să fie dorirea ta, mucenicule mare, că Eu, Domnul, aştept la hotarul dintre noapte şi zi, dintre întuneric şi lumină, şi cu răbdare aştept învierea neamului român, cel de două mii de ani binecuvântat şi sortit al Meu pentru sfârşit de timp, şi toate se vor împlini după voia Tatălui Meu. Amin.

O, neam român, ce mare binecuvântare ai tu de la Dumnezeu! Ce mare este Domnul în tine şi lucrarea Lui din mijlocul tău! Cuvinte mari am rostit pe glia ta. Râul Meu de cuvânt trece prin tine şi apoi peste hotarele tale. Te vor întreba curând popoarele de slava Mea din tine când le vor fi descoperite lor semne cereşti deasupra ta. Sunt Mire în tine şi am mireasă peţită din mijlocul tău şi am masă de nuntă aşezată pe vatra ta şi te chem, şi te chem să vii şi să Mă auzi şi să te dai Mie dar de nuntă, iar Eu să-ţi dau loc la masa Mea, la masa împărăţiei Mele, o, ţara Mea de nuntă. Hai, vino! Eu te aştept să vii şi să Mă mărturiseşti apoi popoarelor că sunt cu tine şi că te iubesc cu iubire mare. O, nu uita să Mă auzi, ţara Mea, aleasa Mea între popoare, ţara Domnului, ţara venirii Mele cuvânt peste pământ. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, fă şi tu chemare ca să vină ţara română la masa Mea de nuntă cu tine, şi să vină frumos, în strai ceresc îmbrăcată şi s-o slăvesc pe ea apoi peste popoare.

O, poporul Meu, vin la izvor inimi însetate de dor. Pregăteşte-te să întâmpini venirea lor, că peste trei zile e sărbătoare şi cuvânt de izvor tămăduitor şi vin suflete la vindecare, fiilor, iar apoi după încă zece zile se strâng din depărtări plini de dor de Mine şi de tine inimi multe şi mari. O, fă-te sărbătoare şi stai în întâmpinarea lor sărbătoare a Mea cu ei, bucurie a Mea cu ei, că mare Îmi este bucuria când vin inimi la izvor ca să Mă ia de bucurie a lor şi să se întoarcă cu bucurie în ei într-ale lor, cu Domnul în ei. O, aceasta este lucrarea ta, să fii gazdă şi popas ceresc celor ce caută după izvorul Meu cel din mijlocul tău şi după binecuvântările acestor plaiuri cereşti, în care Eu poposesc cu sfinţii Mei pe pământ.

Iată, ţi-am adus veste să-Mi găteşti calea celor ce vin la izvor, iar acum te aşez în bucuria învierii Mele şi-ţi spun cu bucurie: Hristos a înviat, măi poporul Meu, şi bucurie să aşeze în inimi cei ce cu adevărat se bucură pentru Mine, pentru învierea Mea cea pentru om, căci Eu pentru om am murit pe cruce şi pentru el am înviat, şi am plătit cu jertfă sângeroasă învierea lui.

O, pregăteşte-te cu sărbătoare şi fă-te sărbătoarea Mea pentru cei ce vin cu dor la izvor, iar Eu voi rosti mereu numele tău şi te voi numi al Meu, poporul Meu te voi numi mereu, fiule, iar tu rămâi dator să arăţi celor din cer şi celor de pe pământ că eşti poporul Meu şi că Eu sunt Dumnezeul tău şi bucuria ta şi că tu eşti mândria Mea, fiule mic, că vreau să fii copil, să fii mic ca să poţi să stai în braţul Meu, în iubirea Mea, în staulul Meu cel sfânt, şi să Mă ai mare peste tine şi să înveţi mărirea Mea în mijlocul tău şi să stai supus sub ea, că e mărire cerească Domnul în mijlocul tău, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Izvorul tămăduirii

Să fie lumină! Să fie cuvântul lui Dumnezeu izvorând peste pământ şi să lumineze pe oameni! Să vină oamenii să ia lumină, să ia cuvântul Meu şi lumina lui, că am aici curgând din gura Mea izvor de cuvânt în mijlocul neamului român. Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cel înviat a treia zi din mormânt, în ziua întâi a săptămânii.

Veniţi de luaţi lumină! Veniţi de luaţi cuvântul Meu din gura Mea şi veniţi la înviere! Tot cerul Meu de sfinţi este în praznic de Înviere, şi vine apoi praznicul Înălţării Mele la Tatăl ca să fiu de lângă Tatăl cu ai Mei până la sfârşitul timpului.

Mă vestesc pe Mine Însumi înviat şi vă spun vouă, celor adunaţi la sânul Meu de cuvânt în ziua aceasta de sărbătoare, vă spun cu dor: Hristos a înviat! şi iarăşi vă voi spune acest salut de înviere peste zece zile când voi poposi aici cu mironosiţele Mele şi cu ucenicii Mei, martorii Mei cei de acum două mii de ani când ei au umplut cerul şi pământul de vestea învierii Mele şi de Evanghelia Mea cu ei, că am petrecut cu ei trei ani şi jumătate cu mare vestire a împărăţiei cerurilor, începând cu Ioan Botezătorul, care striga din pustie până pe uliţe: *«Pregătiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia cerurilor!»*.

A fost atunci venirea Mea pe pământ şi a fost milă mare coborâtă peste oameni, că Eu le spălam păcatele şi-i făceam fii ai Tatălui Meu numai cu cuvântul şi-i chemam pe toţi spre împărăţia Tatălui Meu, cu care M-a trimis Tatăl s-o dau celor ce se aplecau să intre în turmă, căci Eu eram Păstor şi-Mi adunam turmă şi întăream mereu credinţa ei şi-i spuneam să nu se teamă de lupi, şi-i spuneam ei: *«Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl Meu voieşte să vă dea vouă împărăţia Sa!»*.

O, pace ţie, poporul Meu de la izvor! Cu tine Îmi pregătesc mereu zile de praznic sfânt şi de întâlnire cu cei ce vin să fie cu Mine şi cu tine în iubire şi în credinţă şi în voile Mele pe pământ.

O, pace vouă, celor adunaţi la izvorul Meu de cuvânt în zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara! Plaiuri cereşti sunt aceste plaiuri, şi poposesc Eu, Domnul, pe ele cu sfinţii Mei întru venirea Mea cea de acum şi petrec cu ei aici sărbători cereşti. O, câtă slavă cerească aici! N-ar mai rămâne nimeni lipsit de dragostea Mea în el dacă ochii lor i-ar deschide oamenii ca să vadă slava cerească luminând de aici cerul şi pământul cu slava cuvântului Meu, care se aşează aici, în ieslea sa, şi apoi în cartea sa ca să fie el împărţit peste pământ. Toate semnele cereşti văzute de oameni sunt pentru necredinţa lor slobozite pe pământ, iar Eu, Domnul, nu voiesc să-i pedepsesc pe ei pentru necredinţă, căci semnele cereşti sunt pentru cei necredincioşi, nu pentru cei ce cred Mie şi lucrărilor cuvântului Meu peste pământ.

O, pace vouă, celor adunaţi la sânul Meu în zi de praznic sfânt al mamei Mele Fecioara cu neamul creştinesc, că e zi de aducere-aminte a arătării ei deasupra turmei creştine care slăvea pe Dumnezeu cu dor, şi când ea s-a lăsat văzută deasupra lor şi le-a binecuvântat râvna cea pentru slujirea şi slăvirea Domnului în vreme de praznic de Înviere, întâia săptămână după învierea Mea.

O, vă cuprinde mama Mea Fecioara cu privirea ei, cu duioşia ei cea plină de milă şi de dor. Har de tămăduire de toate neputinţele împarte ea vouă acum. Duh de înviere şi de luminare şi de putere sfântă vă aduce ea vouă, iar voi luaţi şi întăriţi-vă credinţa şi iubirea şi voinţa cea pentru calea împărăţiei Mele, pe care o aşez acum prin cuvânt pe pământ ca să vină pe ea cei mântuiţi, cei sloboziţi de păcat prin dragostea lor de Mine, căci Eu

M-am lăsat pus pe cruce pentru mântuirea de sub păcat a omului şi M-a durut în locul lui plata păcatelor lui şi am scris cu sângele Meu iertarea omului, numai să creadă omul în Mine şi în tot ce am făcut Eu pentru el de când am făcut cerul şi pământul şi până ce M-am dat jertfă pe cruce pentru răscumpărarea lui, şi până azi, când vin pe aripi de cuvânt după om ca să-l pregătesc pentru slava Mea, pentru ziua Mea de slavă, că vine ziua judecăţii necredinţei de pe pământ, precum este scris, dar Eu vin şi i-o iau omului înainte cu har de tămăduire şi cu duh de pocăinţă ca să-i dau, dar iată, nu este pocăinţă dacă nu este credinţă.

Cad oamenii, cad din duhul pocăinţei din pricina necredinţei care vine peste ei, căci necredinţa este pedeapsă mare pentru cei ce cred şi se leapădă apoi ca plată a lipsei dragostei de Dumnezeu din ei în vremea credinţei lor, căci pentru Domnul trebuie să aibă omul lepădare de sine şi nevoinţă pentru iubire şi credincioşie în ispite, iar dacă el nu vrea aşa, vine asupra lui păcatul necredinţei şi îl dezbracă până la os de frica de Dumnezeu, de harul temerii de Dumnezeu, şi îl face Domnului potrivnic, şi e durere mare aceasta pentru Mine, iar diavolului îi este bucurie.

Iată ce vă povăţuiesc acum: Păstraţi-vă iubirea de Dumnezeu şi de semeni, ca nu cumva să vă aspreasră ura şi răutatea şi necredinţa pentru ele apoi. O, păstraţi-vă mintea când vedeţi că vă trage ea spre duh de răceală şi de judecată şi de răzvrătire pe semeni şi pe Dumnezeu. Omul este mic înaintea lui Dumnezeu, nu uitaţi aceasta, şi nu uitaţi de mărirea Domnului şi de puterea Lui faţă în faţă cu omul. Tămăduiţi-vă de voi înşivă prin lepădare de sine şi prin iubire de Domnul şi de fraţi, că mama Mea Fecioara vă împarte vouă în ziua ei de pomenire har tămăduitor, duh blând, inimă duioasă, pace sufletului şi duhul dragostei, care nu ţine minte răul ci numai pe Domnul Îl ţine în minte.

O, hai, mama Mea! Cu praznic de Înviere stăm şi lucrăm peste cei ce se adună la izvorul Meu de cuvânt. Hai, mama Mea, hai, arată-ţi iubirea şi darurile pe care le ai de împărţit pentru credinţa celor credincioşi, mamă! O, hai să vindecăm tot ceea ce nu înseamnă Dumnezeu în ei, o, mama Mea! Amin.

— *Le spun lor despre Tine mai întâi, Fiule scump al meu, Fiule rănit cu ranele răstignirii, şi le spun lor:*

Hristos a înviat! El este Fiul meu, Fiul meu Cel înviat, căci a fost dat spre moarte pe cruce ca să-mi pătrundă inima această sabie dureroasă, până ce s-au descoperit inimile celor necredincioşi şi a celor credincioşi apoi, căci Domnul a înviat şi S-a arătat celor ce trebuiau întăriţi în credinţă şi le-a dat lor duhul mângâierii, duhul învierii, căci erau îndureraţi şi înspăimântaţi.

O, precum doreşte cerbul apa de izvor, aşa să doriţi voi pe Fiul meu Iisus Hristos şi să mângâiaţi voi suspinul Lui, care plânge după om, şi cu durere plânge, căci omul nu mai vine, şi Se uită Fiul meu Iisus Hristos după el să-l vadă venind şi să Se aplece să-l spele, să-l îmbrace de înviere şi să-l ierte apoi de depărtarea lui de Dumnezeu şi de multa lui rătăcire.

O, pace vouă aici, acum, la izvorul de cuvânt al Fiului meu Mântuitorul, Cel ce S-a răstignit pentru voi ca să vă dea învierea! Cerul este scaunul Lui de domnie, iar pe plaiurile acestea Se odihneşte El cu voi când veniţi la izvorul Lui de cuvânt. O, aveţi grijă de credinţă şi de credincioşie pentru El, ca nu cumva duhul vrăjmaş să vă dezbrace de harul credinţei, fiilor! O, aveţi grijă să nu vă iubiţi pe voi înşivă, ci pe Domnul

să-L iubiți, și să-L ascultați ca să-L urmați! Iată, vă slujesc cei de aici, de lângă izvor, că vine cerul cu masă de cuvânt de Duh Sfânt și stă cu voi la masă Domnul și cu sfinții Săi. O, câtă bucurie pe sfinți și câtă uimire când Îl văd ei pe Domnul în mijlocul unui popor slujitor, care Îi așterne Lui ca să stea la masă cu cei ce vin aici, unde El Își hrănește turma Sa cea mică! O, faceți-vă Lui bucurie, căci El a spus acum două mii de ani la cei îndureraţi: «Bucuraţi-vă!» *le-a spus, și i-a mângâiat pe ei cu adevărat.*

O, pace vouă! Tămăduire de dureri și de neputințe vouă! Sunt cu daruri în brațe ca să vă împart și ca să împărțiți din ele, căci sunt daruri din cer. Fiți credincioși și aveți grijă de credință, căci credința voastră are mulți, mulți dușmani. Cu înțelepciune drepți să ascultați pe Domnul și să-L aveți pe El Stăpân al vieții voastre și al lucrului ei pe pământ înaintea Lui. O, câtă uimire pe sfinți la vederea Domnului Cel adunat cu adunare credincioasă aici, la izvor, iar eu sunt de-a dreapta Lui, că-I sunt mamă, și vă privesc de lângă El și vă dăruiesc puteri sfinte și vă cuprind apoi, că multă iubire am și mult dor în ea.

Iată, vine Domnul pe pământ cuvânt, vine cu sfinții Săi, și este în văzduhul de deasupra lucrare cerească din cer și până pe pământ și de pe pământ până în cer, și e slavă mare această cale a slavei, și Tronul Domnului este purtat de heruvimi și șade Domnul pe el și cuvintează peste pământ și are în venirea Sa oștiri de sfinți. Amin.

Iar tu, popor de la izvor, să fii cuminte, că Domnul veghează peste tine și te ocrotește El. O, vouă vi se pare firesc să grăiască Domnul cu voi și cu oamenii, fiilor, căci voi sunteți cuprinși în baia aceasta și vă sprijinește Domnul credința cea sfântă, care vă ține ai Domnului, dar omului străin cu totul de Dumnezeu i se pare că voi sunteți mincinoși și că împărțiți minciuni peste oameni, căci este necredincios omul. O, cei ce nu iubesc pe Domnul nu pot spune altfel, și nici cei ce nu cheamă pe Domnul, căci scris este: «Între cei mântuiți vor fi numai cei ce cheamă pe Domnul, numai cei credincioși, care Îl cheamă pe El să vină». *O, fiți cuminți, fiți credincioși până la sfârșit, că Domnul este mare în mijlocul vostru și veghează pentru voi. Fiți cuminți, fiți plini de pace, fiți sănătoși în iubire și iubiți durerea după Dumnezeu, care vă ține în iubire, iar în iubire nu este frică, ci este credință și putere cerească pentru ea. Amin.*

Și acum, Fiule scump Iisus, pune pecetea Ta peste tot cuvântul sărbătorii cea pentru mine, și zile de nuntă să fie sărbătorile Tale toate în mijlocul poporului cuvântului Tău. Te mângâi cu Duhul Sfânt, cu mângâierea Lui, și așa am mângâiat și pe poporul cel adunat la izvor în ziua mea de serbare și de tămăduire peste ei, peste cei credincioși ai Tăi, o, Fiule scump. Amin.

— O, mamă scumpă, peste zece zile va fi iarăși masă cerească, mamă, și vom fi cu sărbătoarea mironosițelor Mele aici, și cu tine în mijlocul lor aici, și cu ucenicii Mei, mamă. Le dau cale binecuvântată celor ce se strâng la izvor. Le voi ieși înainte cu dulce cuvânt și-i voi cuprinde pe ei. O, slavă zilelor cerului pe pământ aici, mamă!

Acum, pace ție, popor de la izvor! Însuflețește-te pentru Mine. Aripioare vă prind pe trupșoare ca să puteți pentru Mine, pentru sărbătorile Mele cu voi, și care trebuiesc pregătite cu trudă.

Pace vouă, fiilor! Mâinile Mele rănite de cuie vă mângâie. Mângâiați-le și voi pe ele și păs-

trați-vă întru îmbrățișarea lor, și nimeni și nimic să nu vă despartă pe voi de Mine și de îmbrățișarea Mea, că numai pe voi vă am, numai pe voi, și-Mi lucrez cu voi lucrarea Mea.

O, pace vouă, fiilor! Hristos a înviat! Slava Mea este aici, deasupra. Eu sunt Domnul.

Pace ție, poporul Meu, Ierusalimul Meu cel de acum! Amin, amin, amin.

27 aprilie/10 mai 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a doua după Sfintele Paști, a sfântului apostol Toma

În a doua duminică de după praznicul Învierii Mele Mă așez cuvânt în carte și hrănesc cu el dorul după Mine al celor ce Mă iubesc cu dor și cu foc și Mă caută și se uită în calea cuvântului Meu să-și hrănească dorul, iar el crește și se face mult, și trebuie mângâiat dorul de Dumnezeu al omului, iar Eu Mă mângâi de la cei plini de dor, și cobor la ei cuvânt, iar cuvântul Meu mângâie ca un mângâietor.

Sunt Domnul Cel înviat dintre cei morți și sunt cu amintirea la masă a duminicii a doua de după Învierea Mea, când M-am descoperit în mijlocul ucenicilor Mei lăsându-Mă văzut de ei și zicându-le lor: *«Pace vouă!»*, iar între ei era acum adunat și Toma apostolul, care lipsise dintre ei la prima Mea arătare între ucenici. M-am alinat și Eu, s-au alinat și ei, căci Eu eram plin de dor să le întăresc credința și mângâierea pentru toate câte Eu le-am spus mai dinainte despre Mine, dar ei erau apăsați cu sufletul și mult îngrijorați și înfricoșați de toate câte s-au petrecut, și le trebuia putere pentru durere și le trebuia mângâiere și bucurie pentru întristarea lor cea pentru Mine și pentru ei. Bucurie mare și deslușire multă au fost pe toți, nu numai pentru ucenicul Toma, care a zis celorlalți că nu crede până nu vede pe Domnul înviat, și era mistuit de dor acest ucenic mult apropiat sufletului Meu și tainelor cele despre Mine, și l-am numit fericit pe el și i-am spus: *«Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și pune-o în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios, și pentru că M-ai văzut ai crezut, dar fericiți cei care n-au văzut și au crezut»*.

O, ce greu Mă doare necredința și îndoiala omului! În loc să se bucure de Dumnezeu, omul se îndoiește, de parcă îi face vreo bucurie îndoiala. O, îndoiala este un chin pentru om, este ușă închisă între om și Mine, și mult M-a durut după învierea Mea că erau îndoiți de Mine ucenicii Mei, și a trebuit să le dovedesc cu cuvântul, căci Eu am apărut descoperit deodată între ei, iar ei erau încuiați și ferecați de frica iudeilor necredincioși și credeau că văd un duh, dar Eu le-am descoperit gândurile care se întrebau în cugetele lor și le-am spus apoi: *«Eu Însumi sunt. Pipăiți-Mă! Duhul nu are carne și oase cum Mă vedeți pe Mine având»*. Le-am cerut să mănânc înaintea lor și le-am amintit că mai înainte le-am spus lor că trebuie să se împlinească toate cele scrise de Mine în legea lui Moise, în prooroci și în psalmi, și i-am ajutat să priceapă Scripturile, iar ei în numele Meu să propovăduiască în toată lumea pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim ca martori ai Mei și ai învierii Mele, și le-am promis că trimit peste ei făgăduința Tatălui, pe Duhul Sfânt, Care să-i îmbrace pe ei cu putere de sus și, crezând, să aibă viață și să împartă viață în numele Meu. Amin.

— *O, ce greu Te doare necredința și îndoiala omului, Domnul meu și Dumnezeul meu! Nu-i convine omului să creadă în Tine, căci omul se folosește de alte bucurii și mu-i place să fie robit de dorul de Tine, că el are dor de el însuși și de cele ce vede și de ceea ce iubește el, și de păcat, Doamne, că s-a făcut păcatul mângâiere pentru om și nu vrea omul să știe că păcatul este moarte, o, Doamne, și că păcatul l-a scos pe om din rai, Domnul meu și Dumnezeul meu!*

O, ne-ai luat lângă Tine acum două mii de ani, pe noi, cei doisprezece, și ne-ai numit ucenicii Tăi cei mai apropiați. Ne-ai despărțit de lume și ne-ai ținut lângă lucrul lucrărilor Tale pentru care venisei pe pământ, Dumnezeul meu. Ne-ai despărțit de păcat și ne-ai ațintit privirea și gândirea și inima spre toate cele pe care le lucrai

atâta de măreţ, când toţi suferinzii căutau spre Tine atunci ca să le dai lor întregirea sănătăţii, care le lipsea, iar noi să vedem şi să rămânem cu Tine, Doamne. Aşa a fost alegerea Ta pentru noi, o, Doamne.

Îi îndemnăm pe ucenicii Tăi cei mai mici, pe fiii poporului Tău de azi îi îndemnăm noi, ucenicii Tăi cei de atunci, zăbavnici cu inima cum am fost atunci ca să credem toate câte au grăit proorocii, îi îndemnăm pe ei cu multul să citească atenţi şi să înţeleagă Scripturile cele despre Tine şi Scripturile lor cu Tine, căci sunt scrise în Scripturi lucrările Tale de azi cu ei şi sunt de Tine proorocite cât ai stat cu noi în lucrare între oameni şi descoperite apoi în ostrovul Patmos ucenicului Ioan, fratele nostru în apostolie, Doamne.

O, citiţi Scripturile cele despre Domnul cu noi, şi pe cele despre El cu voi, ca nu cumva să vă învinuiască şi pe voi îndoiala aşa cum ne-a năpădit ea pe noi atunci din lipsa de înţelepciunea care vine din Scripturi. Voi fiţi ochi şi urechi la tot cuvântul Scripturilor şi la tot cuvântul Domnului de peste voi, că lesne îi este celui nepriceput să cadă în îndoială şi spre păcat mai greu apoi, o, ucenici micuţi. O, fiţi credincioşi şi binecredincioşi, ca să vă mântuiţi de îndoială, o, fraţi ai noştri, că noi vă aşteptăm cu biruinţa cea de la sfârşit pentru tot neamul creştinesc cel de două mii de ani, şi nu ştiu oamenii bisericii de pe pământ ce face Domnul în mijlocul vostru, şi cu voi în mijlocul neamului român, căci ei nu citesc Scripturile decât cum vor ei, nu cum vor ele, nu cum grăiesc ele. Cuvintele Scripturilor, şi acest cuvânt cu Domnul între voi, acestea îi judecă pe ei, şi nejudecaţi nu scapă, fiindcă sunt necredincioşi şi sunt îndoielnici şi dau să pună altceva lângă voi, în loc să creadă ei că Domnul este cu voi acum, şi cu noi, sfinţii şi ucenicii Săi întru împlinirea Scripturilor cele pentru sfârşit de timp şi pentru începutul slavei Domnului, al împărăţiei Lui între cer şi pământ, ca să se umilească îngâmfarea omului şi să fie aşezată la locul ei fărădelegea de pe pământ.

O, Doamne mare, o, Domnul meu şi Dumnezeul meu, Te pregăteşti cu noi acum şi cu ucenicele mironosiţe ale învierii Tale să cobori sărbătoare dulce în grădinile Tale de aici, pe care Tu le numeşti frumos plaiuri cereşti. O, dacă Tu petreci aici cu oştiri cereşti şi cu slavă mare şi cu cuvânt sfânt mereu, cum ar fi să aibă altfel de nume această colină, unde Tu paşti pe poporul cuvântului Tău? O, să nu mai piară, Doamne, să nu mai rătăcească nici un mieluţ de-al Tău, că mult Te doare de la cei ce s-au lăsat spre îndoială, şi mare va fi ruşinea lor, mai mare decât toate păcatele lor laolaltă, Doamne. O, cum să faci să-şi mai vină ei în fire, să le trimiţi înţelepciunea pocăinţei? Păcatele judecăţii de fraţi sunt grele peste cei ce le fac, dar pocăinţa celor ce fac aceasta poate să-i lumineze şi să Te vadă pe Tine înlăcrimat adânc de la ei, de la cei ce au fugit judecând şi dezvinovăţindu-se pentru aceasta. O, dă-le, Doamne, lor putere să-şi capete înapoi înfierea pierdută, căci Petru a plâns cu amar, şi nu s-a mai vindecat în el lacrima lui, după ce a văzut că a fost laş şi că Tu l-ai chemat să-l ierţi şi să-i dai înapoi pecetea şi cârja apostoliei, lucrul cel pentru Tine, o, Domnul meu şi Dumnezeul meu.

Iar pe cei mici şi plăpânzi, pe fiii poporului Tău cel de azi, ocroteşte-i pe ei, acoperă-i de faţa celor răi şi duşmănoşi pe ei, şi dă-le, Doamne, sprijin mereu, şi dă-le lor fraţi adevăraţi, care să-i înţeleagă adânc pe cei ce sunt ai Tăi prin orice greu. Amin.

— O, sunt cu grija Mea pentru ei, ucenicule mare, numai să se

ferească ei de păcatul îndoielii, care M-a dat pe Mine la batjocură şi la răstignire. Îi aşez la lucru sfânt, ca să ne gătească ei praznicul cel de peste şapte zile când vom fi aici cu mironosiţele Mele, şi cu voi, ucenicii Mei cei de atunci, şi vom avea bucurie între cei din cer la masă cu toţi cei ce au iubire acum de cuvântul venirii Mele cu sfinţii, aşa cum este scris în Scripturi să împlinesc, căci şi acum două mii de ani am împlinit cu voi Scripturile cele pentru atunci scrise, iar acum împlinesc din mijlocul lor Scripturile cele scrise pentru acum, pentru sfârşit de timp omenesc şi pentru început de timp ceresc pe pământ, întru taină de cer nou şi de pământ nou, loc al dreptăţii şi al păcii, loc pentru Domnul şi pentru cei ce Îl iubesc pe El. Amin.

Ridicaţi-vă, fiilor, o, ridicaţi-vă şi porniţi acum spre lucrul pregătirii celei de a treia duminici după Sfintele Paşti şi gătiţi popas celor din cer aici cu voi şi cu cei care vor sta la masă cu Mine şi cu sfinţii Mei şi cu voi. O, ce să vă dau? Vă dau sfinţii în ajutor. Vă dau puteri sfinte, fiilor. Vă dau iubire mare ca să vă poarte ea, numai să fiţi cuminţi pentru acestea şi pentru puterea lor în voi. Eu am grijă de voi, fiilor, şi de toate lucrurile Mele cu voi. Fiţi cuminţi, fiţi frumoşi şi tot mai frumoşi prin ascultare şi prin supunere, prin iubire pentru ascultare şi prin credinţă pentru biruinţa Mea cu voi!

Celor ce se pregătesc să vină pentru sărbătoare la izvor le văd bătăile inimii şi număratul zilelor şi al ceasurilor ca să ajungă aici, pe plaiurile Mele cu sfinţii şi cu voi, căci Eu, Domnul, le-am ales pe ele şi le-am dat vouă ca să le păstraţi Mie şi sfinţilor Mei şi slavei Mele cu sfinţii şi cu voi, şi cu cei ce vin adesea la masa Mea de nuntă cu voi şi cu ei. O, unde mai sunt pe pământ aşa plaiuri? Nu mai sunt. Pun peste ele tot mai mult şi tot mai mare nume ceresc şi le numesc plaiuri cereşti, şi sunt ele iubite de cei ce iubesc pe Dumnezeu şi ca Dumnezeu şi sunt dragi lui Dumnezeu.

O, Eu, Domnul, vă aştept pe voi, cei care cu inima sunteţi aici, şi vă binecuvintez acum paşii şi puterea lor pentru calea voastră spre izvor şi spre colinele cereşti aici, şi vă ies în cale cu sfinţii Mei şi vă întâmpin cu sărbătoare şi cu cerul ei de sfinţi. Blagoslovire vă dau vouă pentru călătorie spre plaiurile Mele cereşti aici. Poporul Meu de la izvor va sluji Mie şi sfinţilor Mei şi vouă şi vom bucura pe Tatăl toţi laolaltă în zi de praznic de Înviere.

O, aş vrea să iert cumva pe toţi cei care de aproape şi de departe stau cu spatele la slava Mea de aici din pricina necredinţei şi a vieţii lor departe de Dumnezeu. Aş vrea să le dau putere să creadă şi să poată şi ei pentru slava Mea.

O, pace ţie, poporul Meu de la izvor! Gata, fiilor, pornim lucrul pregătirii sărbătorii! Chemaţi şi voi pe cei ce nu ne urăsc pe noi, dar sunt slabi cu credinţa şi cu puterea cea pentru ea. Chemaţi la masa Mea pe cei neputincioşi pentru Mine şi pentru ei, căci Eu am putere să le dau din Mine viaţă şi să nu Mă mai părăsească apoi, că Iudă este cel ce Mă părăseşte pe Mine, şi e jalnică soarta lui. O, să se contopească cu Mine cel ce crede în Mine, şi să trăiesc Eu apoi în el ca viaţă a lui, că altfel omul este mort, fiindcă Eu sunt viaţa. Mi-e dor de om, de viaţa Mea în om Mi-e dor, şi vreau să-l fac pe om să simtă dorul Meu de el şi să-Mi spună şi el: *Mi-e dor de Tine, Doamne!*

O, omule, tu eşti dorul Meu cel lung. Uneşte-te cu Mine ca să-ţi spun cine eşti şi să-ţi pot spune că eşti locaşul Meu, viaţa Mea. Nu sta unit cu lumea şi cu duşmanii vieţii, căci spune adevărat vorba care spune prin cuvintele ei: *„Spune-mi cu cine te uneşti, ca să-ţi spun cine eşti“*. O, ia-Mă pe Mine lângă tine şi în tine, omule pribeag, că vreau să am în tine casă, ca să fii tu fericit, Eu şi tu întru Unul, că nu este viaţă şi nu este pace fără Domnul, iar dacă vei ajunge să Mă cunoşti şi să Mă doreşti şi să Mă iubeşti, nu Mă vinde, o, nu Mă vinde, nu fă acest păcat. Îţi vei pierde mintea dacă Mă vei părăsi. Te vei duce să întrebi morţii pentru viaţa ta, numai să poţi purta durerea despărţirii de Mine, şi vor cădea morţii peste tine şi te vor acoperi. O, nu te vinde altuia, orice ţi-ar da altul, ci rămâi cu Mine prin orice greu, că nu-i un greu mai greu pentru omul care Mă vinde, care se duce de la Mine, şi nu e greu mai uşor ca şi greul cel cu Mine şi lângă Mine, căci greul acesta este pentru viaţa ta, pentru plată scumpă, pentru patria iubirii, o, omule scump, pentru care Eu scump am plătit. Amin, amin, amin.

29 aprilie/12 mai 2013

Ilustraţiile revistei: lucrări de grafică, tapiserie, pictură şi sculptură ale Atelierului de creaţie creştin-ortodoxă „Noul Ierusalim“ - Pucioasa

se distribuie gratuit